

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL E. H. 2018-01-16 SKUNDO**

2018 m. kovo 15 d. Nr. S- 48 (7-17/2018)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos nario, pavaduojančio
komisijos pirmininkę
komisijos narių

Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Vilmos Vildžiūnaitės – pranešėja

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojui
mokesčių mokėtojo atstovėms

Ramutei Matkevičienei
E. H.
L. S.
L. I.

mokesčių administratoriaus atstovei

P. V.

2018 m. vasario 13 d. posėdyje išnagrinėjusi **E. H.** (toliau – Pareiškėjas) 2018-01-16 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2017-12-29 sprendimo Nr. 331C-7579, n u s t a t ė:

Inspekcija, išnagrinėjusi E. H. 2017-11-17 prašymą grąžinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinį nusižengimą permoką (skirtumą), ginčijamu 2017-12-29 sprendimu nusprendė negrąžinti prašomos grąžinti 15 129 Eur gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) sumos.

Inspekcija nurodė tokią prašymo netenkinimo priežastį: *”Nepateiktos visos pareikalautos pateikti deklaracijos ar mokesčių apyskaitos, kurias vadovaujantis MAĮ 87 str. 6 dalimi privaloma pateikti (...). Sprendime nurodomi papildomi Pareiškėjo prašymo netenkinimo motyvai: „Mokesčio (permokos) grąžinimo (įskaitymo) tvarką reglamentuoja Mokesčio ir baudos už administracinį nusižengimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų grąžinimo (įskaitymo) taisyklės (toliau – Taisyklės, patvirtintos VMI prie FM viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186. Taisyklių 16 punkte nurodyta, kad prašymui grąžinti (įskaityti) mokesčio <...> permokas (skirtumą), jam išnagrinėti ir sprendimui priimti mokesčių mokėtojas turi pateikti papildomus dokumentus ar duomenis (pvz. nepateiktas už praėjusius laikotarpius pirmines ar patikslintas mokesčių deklaracijas)“.*

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjas kartu su sutuoktine P. M. 2016-12-01 pardavė butą, esantį adresu (duomenys neskelbiami), Vilnius. (toliau – butas (duomenys neskelbiami). Buto pardavimo pajamos buvo deklaruotos Pareiškėjo Metinėje pajamų deklaracijoje už 2016 metus kaip turto pardavimo apmokestinamosios pajamos, nuo kurių Pareiškėjas teisės aktų

nustatyta tvarka apskaičiuavo ir sumokėjo į biudžetą 15 129 Eur GPM. Pareiškėjas kartu su sutuoktine 2017-07-13 pateikė patikslintas Metinės pajamų deklaracijas, kuriose per pusę (po 375 000 Eur) deklaravo buto pardavimo pajamas kaip neapmokestinamas pajamas. Pareiškėjas pateikė 2017-07-13 Inspekcijai teikto per EDS sistemą paaiškinimo apie buto pardavimo pajamų priskyrimo neapmokestinamosioms pajamoms kopiją (skundo 8 priedas) bei kitų dokumentų kopijas, kuriais remiantis Pareiškėjas teigia, kad pajamos, gautos už parduotą ginčo turtą turi būti priskirtos GPM neapmokestinamosioms pajamoms.

Inspekcija 2017-09-29 Pareiškėjui išsiuntė pranešimą (forma FR1025) Nr. 9.51-467-143752 apie dokumento trūkumus, kuriame nurodyta, kad E. H. 2017-07-13 pateikė netinkamai užpildytą 2016 m. mokesčio laikotarpio dokumento formą GPM308 „Metinė pajamų deklaracija“ (reg. Nr. 9.44-GE-1457223), kurioje nustatyti trūkumai: „*Apmokestinamosios pajamos deklaruotos kaip neapmokestinamosios. Turto pardavimo pajamos*“ ir pasiūlyta ne vėliau kaip per 10 dienų pašalinti nurodytą trūkumą ir pateikti tinkamai užpildytą dokumentą.

Pareiškėjas skunde teigia, jog nežiūrint į tai, jog ginčijamas Inspekcijos sprendimas neatitinka viešajam administraciniam aktui keliamų reikalavimų, iš 2017-09-29 pateikto pranešimo apie 2016 m. metinės pajamų deklaracijos trūkumus jam yra aiškūs Inspekcijos sprendimo jam negrąžinti 15 129 Eur GPM permoką motyvai, su kuriais jis nesutinka. Pareiškėjo nuomone, sprendžiant GPM lengvatos taikymo klausimą, turėtų būti atsižvelgiama ir į MAĮ 10 straipsnį.

Pareiškėjas skunde Komisijai pateikia pagrindines faktines aplinkybes ir argumentus, kurie, pasak Pareiškėjo, pagrindžia jo poziciją, jog ginčo pajamos turėtų būti priskirtos GPMĮ 17 str. 1 dalies 54 punkte nurodytoms neapmokestinamosioms pajamoms:

1) Butas (duomenys neskelbiami) buvo faktinė Pareiškėjo ir jo šeimos nuolatinė gyvenamoji vieta, kuris Nekilnojamojo turto registre 2016-04-20 įregistruotas kaip šeimos turtas.

2) Pareiškėjas su sutuoktine 2011-03-31 – 2017-01-17 laikotarpiu formaliai deklaravo gyvenamąją vietą adresu: (duomenys neskelbiami), Vilnius. Pareiškėjas, remdamasis 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 10 str. nuostatomis, skunde teigia, kad iki 2017-07-03 deklaruotoje gyvenamojoje vietoje minėtu adresu realiai negyveno ir tai patvirtina pridedama 2016-10-18 nuomos sutartis (skundo priedas Nr. 15).

3) Nežiūrint į tai, kad Pareiškėjo ir jo sutuoktinės gyvenamoji vieta adresu bute duomenys neskelbiami g. formaliai nebuvo deklaruota, jis faktiškai joje gyveno. Tai patvirtina duomenys apie bute duomenys neskelbiami g. per 2016 m. sunaudotą elektrą ir sumokėtas sumas (skundo priedas Nr. 14).

4) Pareiškėjas su sutuoktine 2017-01-17 įsigijo butą duomenys neskelbiami, Vilnius (toliau – butas (duomenys neskelbiami)) ir šiame bute deklaruoja savo gyvenamąją vietą. Pareiškėjas teigia, kad buto (duomenys neskelbiami) pardavimo pajamos 750 000 Eur buvo panaudotos buto duomenys neskelbiami įsigijimui (kaina su garažu 320 000 Eur) ir paskolos (290 139,88 Eur) AB (duomenys neskelbiami) grąžinimui. Pareiškėjas pateikė Vilniaus m. savivaldybės išduotas 2017-07-03 ir 2017-07-04 pažymas, patvirtinančius, jog P. M. (pažyma Nr. 2017-02-PD)-5791 ir E. H. (pažyma Nr. 2017-2-PD)-5794) 2017-07-03 deklaravo savo gyvenamąją vietą buto (duomenys neskelbiami) adresu.

Atsižvelgdamas į išdėstytas aplinkybes ir motyvus, Pareiškėjas prašo pakeisti Inspekcijos 2017-12-29 sprendimą Nr. 331C-7579 Pareiškėjui negrąžinti 15 129 Eur GPM permokos į sprendimą grąžinti Pareiškėjui 15 129 Eur GPM permoką.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi mokesčio ginčo bylos aplinkybes, šalių pozicijas ginčo klausimu, konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas netenkintinas, ginčijamas Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Mokestinis ginčas šioje byloje kilo dėl to, ar Pareiškėjo gautos buto pardavimo pajamos gali būti priskirtos neapmokestinamosioms pajamoms, vadovaujantis GPMĮ 17 str. 1 dalies 54 punktu ir MAĮ 10 straipnyje nustatyto turinio viršenybės prieš formą principu. Pagal faktines bylos aplinkybes nustatyta, kad Pareiškėjas su sutuoktine 2016-12-01 pardavė gyvenamąjį būstą (duomenys neskelbiami, Vilnius), kuriame nebuvo deklaruota jų gyvenamoji vieta. Už šio buto

pardavimą gautos lėšos buvo panaudotos kito gyvenamojo būsto (duomenys neskelbiami, Vilnius) pirkimui, kuriame Pareiškėjas su sutuoktine ir vaikais 2017-07-03 deklaravo savo gyvenamąją vietą. Iki 2017-07-03 Pareiškėjas su sutuoktine buvo deklaravęs gyvenamąją vietą adresu: (duomenys neskelbiami), Vilnius.

Komisija pažymi, kad nagrinėjant centrinio mokesčių administratoriaus sprendimo teisėtumo ir pagrįstumo klausimą, reikia įvertinti, ar nekilnojamojo turto pardavimo aplinkybės atitiko teisės aktuose nustatytas neapmokestinimo sąlygas ir, atsakant į Pareiškėjo skundo argumentus, ar ginčo situacijoje yra taikytinas turinio viršenybės prieš formą principas. Nagrinėjamoje byloje pirmiausia yra aktualus GPMĮ 17 str. 1 dalies 54 punkto, nustatančio gyvenamojo būsto pardavimo pajamų neapmokestinimo lengvatos sąlygas, aiškinimo ir taikymo klausimas.

Pagal GPMĮ 17 str. 1 dalies 54 punktą GPM neapmokestinamos pajamos „pardavus ar kitaip perleidus nuosavybėn Europos ekonominės erdvės valstybėje esantį gyvenamąjį būstą (įskaitant priskirtą žemę), kuriame gyventojas gyvena, deklaravęs teisės aktų nustatyta tvarka, buvo trumpesnį negu šios dalies 53 punkte nurodytą laiką, gautos pajamos, kurios per vienus metus nuo tokio būsto pardavimo ar kitokio perleidimo nuosavybėn yra panaudojamos kito Europos ekonominės erdvės valstybėje esančio gyvenamojo būsto, kuriame gyventojas teisės aktų nustatyta tvarka deklaruoja gyvenamąją vietą, įsigijimui“. Vadinasi, gyvenamojo būsto pardavimo pajamos pagal minėtą įstatymo nuostatą neapmokestinamos pajamų mokesčiu, esant šioms objektyvioms aplinkybėms:

1) Parduotame būste buvo deklaruota gyvenamoji vieta teisės aktų nustatyta tvarka (mažiau nei 24 mėnesius);

2) Gautos pardavimo pajamos per vienerius metus panaudojamos kito gyvenamojo būsto, kuriame deklaruota gyvenamoji vieta, įsigijimui.

Pagal ginčijamo sprendimo faktines bylos aplinkybes yra konstatuotina, kad formaliai situacija atitiko tik vieną būtiną GPMĮ nustatytą lengvatos taikymo sąlygą, susijusią su pardavimo pajamų panaudojimu kito gyvenamojo būsto įsigijimui. Tačiau nebuvo įvykdyta kita būtina lengvatos taikymo sąlyga, t. y. Pareiškėjas su sutuoktine parduotame būste nebuvo deklaravęs gyvenamosios vietos.

Tuo atveju, jei gautos būsto perleidimo pajamos formaliu požiūriu neatitinka bent vienos lengvatos taikymo sąlygų, vertinama, ar yra pagrindas taikyti turinio viršenybės prieš formą principą. MAĮ 10 str. nustato, kad mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama šių santykių dalyvių veiklos turiniui, o ne jos formaliai išraiškai. Atitinkamai MAĮ 69 str. 2 dalyje nustatyta, kad tais atvejais, kai mokesčių mokėtojas, įformindamas apskaitos dokumentus ir pateikdamas mokesčio deklaraciją, suklysta, taip pat kitais atvejais, kai mokesčio mokėtojo veikla neatitinka formalių teisės aktų reikalavimų, tačiau jos turinys atitinka aplinkybes, su kuriomis mokesčių įstatymai sieja apmokestinimą, mokeskis apskaičiuojamas taikant minėtų mokesčių įstatymų atitinkamas nuostatas.

Inspekcijos atstovė posėdyje pabrėžė, kad mokesčio lengvata negali būti taikoma plečiamai. Mokesčių mokėtojui išimties tvarka suteikus galimybę taikyti lengvatą, būtų pažeistas mokesčių mokėtojų lygybės ir teisingo apmokestinimo principas. Įstatymo nustatyta lengvatos sąlyga imperatyviai siejama su gyvenamosios vietos deklaravimu, todėl turinio viršenybės prieš formą principas šiuo atveju netaikomas.

Komisijos nuomone, turinio viršenybės prieš formą principas mokesčių mokėtojo naudai mokesčių teisiniuose santykiuose iš esmės gali būti taikomas, kai veikla neatitinka formalių teisės aktų reikalavimų, bet turinys atitinka mokesčių įstatymų nustatytas aplinkybes. Turinio viršenybės prieš formą principas negalėtų būti taikomas tokiose mokesstinėse situacijose, kai įstatymas imperatyviai nustato objektyvias iš esmės neginčijamas normas taikymo sąlygas, pvz., kai lengvatos taikymas siejamas su turto išlaikymo nuosavybės teise laikotarpiu arba amžiumi. Nagrinėjamo atveju lengvatos taikymo sąlygos „deklaruota gyvenamoji vieta teisės aktų nustatyta tvarka“ turinys galėtų būti pagrindžiamas tik įrodžius, kad faktinės aplinkybės atitinka teisės aktų sąlygas, kurioms esant turi būti deklaruojama gyvenamoji vieta.

Mokesčio lengvata iš esmės yra tam tikra išimtis iš mokesčių mokėtojų lygybės bei mokesčio visuotinio privalomumo principų. Kaip ne kartą išaiškino LVAT, vertindamas mokesčių lengvatas (2011 m. rugpjūčio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶ - 2164/2011; 2011 m. rugsėjo 15 d. nutartis administracinėje byloje A⁴⁴²-2316/2011), mokesčio lengvata ir jos turinys negali būti aiškinami plečiamai – t. y. lengvatą reglamentuojanti nuostata negali būti taikoma į pastarosios įstatymo nuostatos taikymo sritį nepatenkančių mokestinių teisinių santykių dalyviams. Taigi, lengvata reglamentuojanti nuostata, turinti aiškias įstatymų leidėjo apibrėžtas jos taikymo ribas, nei ją aiškinant sisteminiu, nei kitais teisės aiškinimo ir taikymo metodais, negali būti taikoma teisiniams mokestiniams santykiams, kurie neatitinka tokios lengvatos įstatyme apibrėžtų taikymo sąlygų. Apibendrinama tai, Komisija pabrėžia, kad vertinant tikrąjį turinį lengvatos taikymo aspektu, faktinės aplinkybės turi leisti daryti *vienareikšmę* išvadą, kad turinys *neabejotinai* atitinka įstatymo apibrėžtą lengvatos objektą.

Komisija pažymi, kad pačiam mokesčių mokėtojui tenka pareiga įrodyti, kad jo gautos pajamos atitinka įstatyme nustatytos lengvatos apibrėžtas sąlygas.

Pareiškėjo nuomone, buto pardavimo pajamos atitinka GPMĮ 17 str. 1 d. 54 p. turinio reikalavimus, nes buto adresu duomenys neskelbiami buvo faktinė Pareiškėjo šeimos nuolatinė gyvenamoji vieta. Pareiškėjas skunde tvirtina, jog nežiūrint į tai, kad jo ir jo sutuoktinės gyvenamoji vieta bute duomenys neskelbiami adresu formaliai nebuvo deklaruota, jis faktiškai jame gyveno. Savo teiginius Pareiškėjas grindžia tokiais argumentais:

1) butas duomenys neskelbiami adresu buvo deklaruotas kaip šeimos turtas. Pareiškėjo nuomone, buto registravimas šeimos turtu labiau patvirtina tikrąją šeimos gyvenamąją vietą nei gyvenamosios vietos deklaravimas. Esant skirtingai deklaruotai gyvenamajai vietai ir šeimos turto vietai, pirmenybė nustatant faktinę šeimos gyvenamąją vietą turėtų būti teikiama pastarajai.

2) iki 2017-07-03 deklaruotoje gyvenamojoje vietoje adresu: duomenys neskelbiami, Vilnius, Pareiškėjas realiai negyveno, nes butas buvo išnuomotas. Tai patvirtina prie skundo pridėdama 2016-10-18 nuomos sutartis, kuri 2016 m. gruodžio 20 d. nutraukimo protokolu nutraukta nuo 2017-02-01 (už nutraukimą anksčiau laiko Nuomotojas neėmė nuomos mokesčio už 2017 m. sausio mėnesį);

3) tai, kad Pareiškėjo ginčo bute gyveno šeima, patvirtina prie skundo pridėti duomenys apie elektros sunaudojimą.

Komisija pažymi, kad GPMĮ 17 str. 1 dalies 54 punktą vienareikšmiškai nustato būtiną sąlygą minėtos lengvatos taikymui – gyvenamosios vietos teisės aktų nustatyta tvarka deklaravimą. Nekilnojamojo turto kaip šeimos turto deklaravimas yra netapatus gyvenamosios vietos deklaravimui. Gyvenamosios vietos deklaravimo tvarką nustato Gyvenamosios vietos deklaravimo įstatymas. Šeimos turto institutas, įtvirtintas CK 3.84–3.86 straipsniuose, iš kitų sutuoktinių turtinius santykius reglamentuojančių normų išsiskiria savo tikslu – apsaugoti gyvybinius šeimos interesus – gyvenamosios patalpos ir namų ūkio poreikius. Teismų praktikoje ypač pabrėžiama nepilnamečių vaikų ir silpnėsiojo (visų pirma ekonomiškai) sutuoktinio teisių ir teisėtų interesų apsaugos svarba aiškinant ir taikant šeimos turto institutą sudarančias teisės normas (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2005 m. lapkričio 9 d. nutartis, priimta civilinėje byloje *V. U. v. O. U.*, bylos Nr. 3K-3-426/2005). Remiantis aptartu teisiniu reglamentavimu ir teismų praktikos nuostatomis, darytina išvada, kad šeimos turto teisinis režimas reiškia išimtinai jo naudojimo, valdymo ir disponavimo apribojimus, būtinus pagrindiniams šeimos materialiojo gyvenimo poreikiams užtikrinti.

Gyvenamosios vietos deklaravimo įstatymo 3 str. nurodytas vienas iš deklaravimo tikslų – rinkti ir kaupti duomenis apie asmenų gyvenamąją vietą. Pagal šio įstatymo 2 str. 4 dalį „Gyvenamoji vieta – pagrindinė vieta, kurioje asmuo faktiškai dažniausiai gyvena ir su kuria jis yra labiausiai susijęs“. Vadovaujantis šio įstatymo 10 straipsniu, asmuo deklaruoja tik vieną gyvenamąją vietą, net jeigu vienu metu gyvena keliose vietose. Apibendrinant šias įstatymo nuostatas, galima daryti išvadą, kad gyventojas šio įstatymo nustatyta tvarka privalo deklaruoti tą gyvenamąją vietą, kurioje faktiškai dažniausiai gyvena ir su kuria yra labiausiai susijęs.

Komisija pažymi, kad faktinių aplinkybių visuma ir Pareiškėjo paaiškinimai neleidžia daryti vienareikšmės išvados, kad butas duomenys neskelbiami. buvo vieta, kurioje asmuo faktiškai dažniausiai gyveno ir su kuria labiausiai buvo susijęs.

Pareiškėjas iki ginčo turto perleidimo turėjo du gyvenamuosius būstus, viename iš jų, bute, esančiame (duomenys neskelbiami), Vilniuje (toliau – butas S.), Pareiškėjas deklaravo gyvenamąją vietą daugiau nei šešis metus, t. y. nuo 2011-03-31 iki 2017-07-03, kai gyvenamoji vieta buvo deklaruota 2017-01-17 naujai įsigytame bute (duomenys neskelbiami) gatvėje.

Komisijos posėdžio metu Pareiškėjas paaiškino, kad įsigijus butą (duomenys neskelbiami), su daline apdaila, apie pusę metų butas buvo įrenginėjamas. Pareiškėjo teigimu, jis su šeima atsikraustė į šį butą gyventi apie spalio mėnesį, kai išnuomojo butą (duomenys neskelbiami) gatvėje. Pareiškėjas Komisijos posėdžio metu paaiškino, kad bute (duomenys neskelbiami), jis su šeima gyveno neilgą laiką ir gan greitai nusprendė parduoti. Butas pradėtas pardavinėti tą pačių metų spalio mėnesį (Nekilnojamojo turto pardavimo atstovavimo sutartis su „BRT1“ sudaryta 2016-10-25), o preliminarioji buto (duomenys neskelbiami) pirkimo - pardavimo sutartis buvo sudaryta 2016-11-16. Pagal 2016 m. gruodžio 1 d. sudarytą Nekilnojamojo daikto pirkimo – pardavimo sutarties 5.1 punktą pardavėjas (E. H.) iki 2016-12-07 įsipareigojo atlaisvinti parduotą butą (duomenys neskelbiami) gatvėje. Butas (duomenys neskelbiami) buvo išnuomotas tik kelis mėnesius: nuo 2016-10-18 iki 2017-02-01. Šios aplinkybės atskleidžia, kad butas (duomenys neskelbiami) galėjo būti naudojamas tik fragmentiškai apie 1,5 mėnesio. Duomenys apie Pareiškėjo elektros sunaudojimą taip pat neleidžia daryti vienareikšmės išvados, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė faktiškai šiame bute nuolat gyveno. Elektros sunaudojimas savanoriškai deklaruojamas pačių gyventojų. Butas buvo įsigytas su daline apdaila, o parduotas visiškai įrengtas ir su baldais, todėl elektros energijos suvartojimas būsto įrengimui buvo neišvengiamas.

Pagal Gyvenamosios vietos deklaravimo įstatymo 10 straipsnį, esant keliems gyvenamiesiems būstams, gyvenamąja vieta laikoma tik viena – deklaruota pagrindinė gyvenamoji vieta.

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjo pateiktos aplinkybės vienareikšmiai nepagrindžia pajamų, gautų iš buto (duomenys neskelbiami) pardavimo, atitikimo GPMĮ 17 str. 1 dalies 54 punkte įtvirtintoms neapmokestinimo sąlygoms, todėl Pareiškėjo skundas netenkinamas, o Inspekcijos sprendimas paliekamas nepakeistas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2017-12-29 sprendimą Nr. 331C-7579.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokesčio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokesčio ginčą (arba mokesčio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narys, pavaduojantis Komisijos pirmininkę

Martynas Endrijaitis

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Vilma Vildžiūnaitė